

Lucija Stupica *Potem je mrak*

Potem je mrak in tišina
in z neba stopajo zvezde,
da poklepetajo s teboj.
Odrežeš si košček noči,
ga pospraviš v žep in čakaš,
kdaj čarovnik potegne ven
niz robcev in nekdo vzklikne:
Bravo! Bravo! Bravo!

Tako glasno, da se zdrzneš,
kajti tvoje občinstvo je togo.
Valovanje, glasen tek,
solze, iskren smeh vse to
nosi v sebi in le kdaj
izpiše na zidove.

Potem je mrak in tišina
in z neba stopajo zvezde
in greš tja, kjer se misli,
proste, srečujejo v noči.
Z nakupovalno torbo so odšle laži.
V vsakem delu telesa se rojeva
delfin. Ropar, ki ga ljubiš.

Umetnikov dom

Ko že misliš, da se bo razprl jezik,
 razprl kakor velik moder dežnik,
 te vzel pod streho, in se to ne zgodi,
 si še vedno sam na drugi strani besede,
 skrit za barvitost perzijske preproge,
 stkane iz najmanjših vozlov, in
 pihaš skozi režo modrega popoldneva,
 v neviden balon, ki bo zdaj zdaj počil.

In bi si poslikal obraz
 in zaplesal nekaj plesu podobnega,
 vabeč češnjeve ustnice,
 da se razbijejo na tvojih,
 da se sprehodijo vsake v svojem sprehodu,
 in bi pozabila, da, skupaj pozabila na zaprt
 dežnik v nekem temnem kotu sobe.

Na robovih streh se parajo oblaki.
 Tanka linija, skozi katero se podaja
 svetloba, je tvoja linija vrvohtoda —
 po njej držiš smer. Enkrat se boš
 odločil: skočil boš, sam, brez odseva.
 In boš upal, da te je videla ona.

Kakor majhna pika

Zvečer ugasim v sobi luč
in gledam na cesto, kjer še niso
prižgali uličnih svetilk. Mesec je
dovolj. Tako sem mu bliže.
Na cesti se nič ne premakne,
zato si izmislim ljudi.
In vidim le tiste, ki jih pričakujem.

Zaradi zaves ne gledam v pravo
barvo neba, niti podnevi niti ponoči.
Naj me drugi ne vidijo s svojimi teleskopi,
obrnjenimi naravnost v srce! Kajti
čisto malo me je, za piko
nalivnega peresa veliko me je,
med tvojimi zobmi in v meni sami.

Čudno, kako me včasih prazni,
 ko iščem gravitacijo za misli,
 ki blodijo tam, kjer se kodrajo
 leti divje ptice. Povečerjam še
 z ostanki dneva, se umijem za
 preostanek noči — megla, ki prihaja
 kot teaterski vložek, se nad cesto
 nenadoma razprši. Lahko jo prečkam
 v pisavi nedokončane pesmi,
 z litri prošenj za lahko noč, s svetlim
 vztrajanjem in temnenjem pričakovanja.

Šla sem že mnogokrat po tej cesti,
 sama podnevi, in nisem videla nikogar.
 In tudi ponoči tu ni mnogo ljudi.

Ukradena lepota

Prebudili smo se v bleščeče jutro,
si umili zobe in posedli za mizo.

Dan se je šele začel.

Zunaj so se razpirali oljčni nasadi
in človeške usode

kakor pisano perilo čez
ogromno kamnito dvorišče.

Vse, kar je kakor dolga,
počasna glasba postalo

temna kulisa, se je svetlilo.

Podobe so bile močnejše, večje od
drobne pisave, ujete med robove papirja.

Veter nas je zaprtih oči zibal kakor barke,
limonovec ponujal temnozeleno krila.

Sadili smo svoja mala in velika hotenja,
si dopisovali s pticami, ki so v mirnem letu

preletavale široke ceste tišine,
snemali filme v priprtih očeh,

in če si rekel: lep ali lepa si,
si rekel zato, ker si tako mislil.

Ko se je dan spuščal čez ramena,
je bilo, kot da hodimo po prazni obali

in nas ljubkuje nebo spominjalo je
na Arkadijo, in bilo je blizu.

Poletje nas je izpihovalo
in oblikovalo v velike čaše,

polne mehkejših,
vse mehkejših misli.

V središču dneva

Neizprosen in lep, ta svet,
s pticami, ki spijo v dlani.
Igranje v temi postaja igra
dneva, odpirajoč se krog.

Zaspim in se prebudim
v pokrajini, kjer se nad agrumi
dvigujejo meglice po spiralnem
sprejemanju vdiha in izdiha,
ob veliki vodi, ki je ženska.
In se polnim. Z vsakim trenutkom bolj.
Zajemam vedno več prostora
in življenja, ki je v njem.

Po nesrečnem kjuču ne pripadam.
Po istem ključu moram ljubiti:
bog, Eros, je v vsaki kaplji dežja,
ki izpira otožnosti in budi molk
v pregretyh očeh. Več sonc
se objema brez rok. Tam. In tu.
Igranje v temi postaja praznik
dneva, in ti, vedno,
z enim samim dihom
njegovo središče.

Tibožitje

Ko se je violina zaprla v krsto,
oblečeno z mehkim blagom,
sta se na papirju akvarela
srečali barvi
in se prelili v drugo željo.

Obala, polna turistov,
ki zaspano premikajo noge.
Oslepljena od sonca sledim lini,
izrisani na tihem, steklenem nebu.

Da bi prestopila mejo,
potrebujem prelivanje zvokov
v barve, vse manjše sence
in prethotapljen jezik zemlje.